

δεμίαν ἄλλην καλλιέργειαν ἰδιάζον ἔδαφος διὰ τοῦ δάσους καὶ ὁποῖαν ἐπιρροὴν ἔχει τὸ δάσος ἐπὶ τῆς γονιμότητος τοῦ ἐδάφους.

Τὸ δάσος καθίστησι καὶ τὰ κατὰξηρα καὶ ὄλως πετρώδη καὶ ἐπομένως πάσης ἄλλης καλλιέργειας ἀνεπίδεκτα μέρη προσοδοφόρα, διότι τοῦτο εἶναι ἀναντιρρήτως τὸ ἔδαφος τῶν δασῶν. Παρατηρήθη μάλιστα ὅτι πολλάκις τὸ πετρώδες συμβάλλει εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ ξύλου.¹ Τοῦτο, εἶναι ἀληθές, ἰσχύει μᾶλλον περὶ τῆς πεύκης καὶ ἐλάτης· ἡ δρῦς προτιμᾷ τὰς πεδιάδας καὶ τὴν παχεῖαν γῆν.

Ἐπίσης τὸ δάσος καθίστησι καὶ τὰ ἕνεκα τῆς μεγάλης κατωφεροῦς κλίσεως αὐτῶν εἰς οὐδεμίαν ἄλλην καλλιέργειαν ἰδιάζοντα μέρη προσοδοφόρα, διότι ἐν ᾧ εἰς κατωφέρειαν 20 μοιρῶν τὸ ἄροτρον δὲν ἐργάζεται καὶ εἰς 30 μοιρῶν ἡ καλλιέργεια λειβαδίων ἀδύνατος, τὰ δένδρα τελεσοροῦσι καὶ ἐπὶ κατωφερείας 40 μοιρῶν.² Παρατηρήθη μάλιστα ὅτι ἐπὶ κατωφεροῦς μέρους ἕνεκα τῆς μεγαλειτέρας χωρητικότητος ἀτμοσφαιρας περισσευτέρα ζυλεῖα παράγεται.³ Τὸ δάσος χρησιμεύει ὡς πρόχωμα διὰ τὴν συντήρησιν τῆς γονιμότητος τοῦ ἐδάφους. Τοιοῦτοτρόπως διὰ τῶν δασῶν πολλὰ μέρη διατηροῦνται γόνιμα, τὰ ὁποῖα ἄλλως ἤθελον κατασταθῆ ὄλως ἄγονα, ἕνεκα τοῦ παγετώδους φυσήματος τοῦ βορρᾶ ἢ τῆς ἄμμου τῆς φερομένης ὑπὸ τῶν θαλασσίων ἀνέμων. Εἰς τὴν πεύκην τὴν παράλιον ὀφείλεται ἡ μὴ περαιτέρω προχώρησις τῶν θινῶν τῆς Γασκωνίας καὶ ἡ διάσπαισις τῶν δύο ἐπαρχιῶν Landes καὶ Gironde ἀπὸ τῆς ἄμμου, ἣν συνεπιφέρει ἡ πάντοτε ἐκεῖ προχωροῦσα πλημμύρα. Ἐπίσης αἱ φυτεῖαι περὶ τοῦ Anvers ἐβελτίωσαν τὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ μετέβαλον ἀγροὺς ἀγόνους πρὸς πᾶσαν καλλιέργειαν εἰς ἀγροὺς γονίμους.⁴

Διὰ τῶν δασῶν, ἕνεκα τῶν συγκρατουσῶν τὴν γῆν ριζῶν τῶν δένδρων, προφυλάττεται ἡ ἀπογύμνωσις τοῦ ἐδάφους. Τὸ φύλλωμα τοῦ δένδρου ἀφίνει μόνον ὀλίγας σταγόνας νὰ πέσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς· αἱ πλείστα πίπτουσι ἐπὶ τῶν φύλλων διασκορπίζονται, καὶ μέγα μέρος αὐτῶν μεταβάλλεται πάλιν εἰς ἀτμὸν πρὶν ἢ φθάσῃ τὸ ἔδαφος. Τοῦτο ἐπιφέρει ὥστε ἡ βροχὴ νὰ μὴ πίπτῃ τὸσῶν ραγδαία ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπερ λίαν σημαντικὸν διὰ τὸ ἔδαφος εἶναι, καθόσον ἡ ραγδαία βροχὴ σκάπτει καὶ παρασύρει ὅλον τὸ λεπτὸν χῶμα, ὥστε τὸ ἔδαφος λαμβάνει βραχόειδῆ ὄψιν. Ἐπίσης εἰς τὸ ἔδαφος ὁ κορμὸς καὶ οἱ θάμνοι χρησιμεύουσιν ὡς πρόχωμα ἐναντίον τῆς βροχῆς· ἰδίως μάλιστα τὸ βρύον, τὸ ὁποῖον, ὡς σπόγγος, τὸ ὕδωρ ἐκμυζᾷ καὶ φέρει ἐντὸς τῆς γῆς. Συγκρίνομεν μετὰ ραγδαίαν βροχὴν δύο

ἐπίσης ἀποτόμους κατηφόρους, ἐξ ὧν ὁ εἰς γυμνός, ὁ ἄλλος πυκνῶς διὰ βρύων πεφυτευμένος εἶναι. Ἐν ᾧ εἰς ἐκεῖνον τὸ ὕδωρ ἄνευ κωλύματος ἐξ ὄλων τῶν μερῶν καταπίπτει, ὅπως ἐνωθῆ κάτω εἰς ρύακα, χαράξῃ αὐλακας εἰς τοὺς ἀγροὺς κ.λ.π., εἰς τοῦτον τὸνναντίον παρατηρεῖ τις μόνον μικροὺς τινὰς αὐλακας, οἵτινες ὄλως ἀβλαβεῖς εἶναι. Τὸ πλείστον ὕδωρ φέρει τὸ βρύον διὰ τῶν ριζῶν ἐντὸς τῆς γῆς· διὰ τούτου δὲ ἐξηγεῖται ὅτι τὰ δάση εἶναι ἡ πατρὶς τῶν πλείστων πηγῶν.

Τέλος ἔχομεν καὶ μίαν ἔμμεσον ἐπενέργειαν τοῦ δάσους νὰ παρατηρήσωμεν. Κατὰ τὰς συνήθεις πλημμύρας τοῦ ἔαρος ἢ ἐν καιρῷ αἰφνιδίου δρόσου (Thauwetter) εἶναι μεγάλης σημασίας ἐὰν ἐκτεταμένα δάση τὴν ἀνάλυσιν τῆς χιόνος βραδύνωσι. Κατὰ τὸ ἔαρ ἐθερμαίνεται ὡς εἶδομεν τὸ δάσος βραδύτερον ἢ ὁ ἀγρὸς, καὶ τοῦτο ἐφαίνεται ὡς ζημία· αὕτη ἡ ζημία ὁμως ἐξουθενίζεται ἀπέναντι τῆς μεγάλης ὠφελείας ἣν τὸ δάσος κατὰ τὰς πλημμύρας τοῦ ἔαρος παρέχει. Ἄποδίδον τὴν ταχεῖαν ἀνάλυσιν τῆς χιόνος. Τοιοῦτοτρόπως εὐρίσκει τὸ ὕδωρ καιρὸν νὰ κατασταλάξῃ εἰς τὴν γῆν, ὅπως ἀναφανῆ βραδύτερον ὡς πηγὴ καὶ τὸ θέρος συντηρήσῃ ρύακας καὶ ποταμοὺς ἐπὶ μετρίας ἐπιφανείας.

¹ Ἐπιτετατὸ τέλος.

A. Γ. ΤΟΜΗΖΑΣ.

Η ΕΚΔΡΟΜΗ

ΤΟΥ BERNARDIN DE SAINT-PIERRE¹

¹ Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ, ὑπὸ Α. Μ. Ἰδρωμένου.

Πρέπει νὰ σπουδάσῃ τις τὴν φύσιν, νὰ περιέλθῃ τὸν κόσμον, νὰ ἐξετάσῃ καὶ συγκρίνῃ τὰ ἀναριθμητὰ προϊόντα αὐτοῦ, νὰ παρατηρῇ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν λαῶν, ἵνα οὕτως σχηματίσῃ ἐν τῷ νῷ συνοπτικὴν, ὡς εἶπεῖν, εἰκόνα τοῦ παντός. Τοῦτο ἔπραξεν ὁ Bernardin de Saint-Pierre. Πεπρωτισμένος ἐκ φύσεως διὰ ζωηροῦ χαρακτῆρος, ἰκανώτατος παρατηρητῆς, καὶ ἀληθῆς φιλόanthropos, διήλθε θαλάσσας, διέτριψε παρὰ τοῖς ἀγροῖς, ἐπεσκέφθη τὰς νήσους, τὰ ὄρη, τὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς· καὶ συλλέξας ὅ,τι περιεργότερον καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ ἐν τοῖς κλίμασιν ἐκεῖνοις, ἐπανήλθεν εἰς Γαλλίαν ὅπως τακτοποιήσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἐδημοσίευσε τὰς περὶ τῆς φύσεως μελέτας, αἵτινες κατέταξαν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἐγκρίτων συγγραφέων τοῦ 18^{ου} αἰῶνος.

Τίς ἐξ ἡμῶν ἠδυνήθη ἄνευ ζωηρᾶς καὶ θαθείας συγκινήσεως ν' ἀναγνώσῃ, καὶ τίς δὲν ἀναγινώσκει αὐτὴς μετ' ἴσου καὶ νέου διαφέροντος τὰ κατὰ Παῦλον καὶ Βιργινίαν; Ὅποια θελκτικὴ εἰκὼν τῆς φιλίας ἥτις ἐξίσσῃ πάσας τὰς τάξεις καὶ προσεγγίζει πᾶσαν ἀπόστασιν! ὁποῖα ἐπαγωγοὶ περιγραφαὶ τρυφερωτάτου ἔρωτος παιδιόθεν

1. Γεννηθέντος ἐν Γαλλίᾳ τῷ 1737, θανόντος τῷ 1814.

1. Paréchal: Colla, Anweisung zum Waldbau, 242.

2. Paréchal: von Berg Forstwirtschaftliche Lehre, 54.

3. Paréchal: Hartig Lehrbuch für Forster, 44.

4. Paréchal: M. Baude, Les côtes de la Manche, «Revue des deux Mondes», 15 janvier 1859.

συλληφθέντος, ἀγνοῦ ἐκ τῆς κασιμότητος καὶ τηρηθέντος μέχρι θανάτου! ὁποῖα φοβερὰ ἀλλὰ καὶ σωτηρία ἀπεικονίσις τῆς φιλοδοξίας νικώσης τὴν μητρικὴν σταργὴν ἐπὶ κοινῇ καταστροφῇ δύο οικογενειῶν ἃς εἶχε συνενώσῃ ἡ τύχη πρὸς ἀμοιβαίαν ἀντίληψιν καὶ ἀγάπην! ὦ! πῶς νὰ μὴ μεμφθῆ τις τὴν κυρίαν Λατούρ! πῶς νὰ μὴ ἐνδιαφερθῆ ὑπὲρ τοῦ Παύλου! πῶς νὰ μὴ κλαύσῃ τὴν Βιργινίαν!

Τὸ εὐφυὲς καὶ τόσῳ συγκινητικὸν τοῦτο πόνημα κατέστη ἐπίσημον ἐν τῇ γραμματολογίᾳ ἤρесе εἰς τὴν τὸν παιητὴν καὶ τὸν φυσιοδίφην κατεπέτῃσε τοὺς φιλοδόξους γονεῖς συνέσφιγγεν ἐπὶ μᾶλλον τοὺς ἱερούς δεσμούς τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καὶ ἀπέδωκε δικαιοσύνην εἰς τὴν μερίδα ἐκείνην τῆς ἀνθρωπότητος ἥτις, ἔνεκα τῆς διαφόρου χροιάς, παρέσχε πολλάκις ἐνδοιασμούς περὶ τῆς ἀξίας τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς. Δὲν ὑπῆρξε μαῦρος μὴ θελήσας νὰ μιμηθῆ τὸν Δομίγγον· οὐδὲ λευκὸς μὴ ἐπιθυμήσας ὑπηρετῆν τόσῳ πιστόν. Τὰ κατὰ Παῦλον καὶ Βιργινίαν κατέστησαν ἐνδιαφέροντα εἰς τοὺς πάσης τάξεως, παντὸς φύλου, καὶ πάσης ἡλικίας ἀνθρώπους. Ἡ καλλιτεχνία ἐπελήφθη αὐτῶν καὶ ἐφιλοτέχνησεν αὐτὰ πολυτρόπως. Οἱ οἰκογενειάρχαι ἠθέλησαν νὰ ἀπονεύμωσι τὰ ὀνόματα ἐκεῖνα εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν, διότι ἀνεπόλουν τόσῳ γλυκειάς ἀναμνήσεις· ἐνὶ λόγῳ, τὸ μυθιστόρημα ἐκεῖνο μετεφράσθη εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, καὶ ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ ἠτύχησεν νὰ τὸ ἴδῃ διαδοθὲν μέχρι τῶν ὄχθων ὅθεν εἶχεν ἀρυσθῆ τὰ πρῶτα στοιχεῖα.

Καλὴ ἐπιτυχία διεγείρει φυσικῶς τὴν ἐπιθυμίαν ἐτέρας· ὁ πρὸς τὰ γράμματα ἔρωσ εἶναι ἀκόρεστος. Ὅθεν ὁ Bernardin de Saint-Pierre, ἀφ' οὗ περιέγραψε πάντα τὰ πλοῦτα τῆς φύσεως, συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ θέλξῃ τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ διὰ τῆς εἰκόνας εὐτυχίας διηγεοῦς κατ' ἰδίαν καὶ ἐν παράθυστῳ αὐξαναμένῃς. Ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης ἐμφορούμενος ἤρχισε τὴν συγγραφὴν τῆς Ἰνδικῆς Καλύπτης. Παραδοθεὶς δὲ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο μετ' ἰδιαιτέρας ἀφοσιώσεως, ἐνόμισεν ὅτι διατρίβων ἐν τῇ ἐξοχῇ θὰ ἔδιδεν εὐχερέστερον εἰς τὴν φαντασίαν τὴν προσφωστέραν ἐκείνην χροιάν καὶ ὁμοιολήθειαν, αἵτινες χαρακτηρίζουσι πᾶν ὅτι, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ γλαφυροῦ καὶ ἀφελοῦς αὐτοῦ καλάμου. Διὸ κατέλιπε τοὺς Παρισίους καὶ μετέβη εἰς τὸ χωρίον Eliolle, κείμενον μεταξὺ τοῦ Σηκουάνα καὶ τοῦ δάσους Senart, καὶ ἔκησεν ἐν τῷ πύργῳ αὐτοῦ οἱ πλοῦσις καὶ εὐγενὴς κύριος ἔθεωρεῖτο εὐτυχὴς περιστοιχούμενος ὑπὸ διακεκριμένων λογίων καὶ ἀριστοτεχνῶν, θαυμαστῆς διατελῶν αὐτῶν καὶ φίλος. Ὁ Bernardin de Saint-Pierre εἶχε τὸ αὐτὸ κατάλυμα ὅπερ ἄλλοτε ὁ Colardeau· ἐπιγραφαὶ δὲ τινες ἰδιόγραφοι τοῦ προσφιλεστάτου ἐκείνου ποιητοῦ ἐμκρτύρουν ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τού-

τῷ εἶχεν ἀρχίσῃ τὴν ἐπιστολὴν «τῆς Ἐλίζας πρὸς Ἀβελάρδον.» Τὸ οἰκημα ἐκεῖνο ἐν τῇ πτέρυγῳ τοῦ πύργου, ἡτόπως κεχωρισμένον καὶ ἀπετέλει τὴν ἐν αὐτῷ διαμονὴν τερπινοτάτην, διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν ὑπερέιχε τῆς πόλεως Corbeil καὶ τῶν ὠραίων περιχώρων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἔβλεπε μέρος τοῦ ἀπεράντου δάσους, οὗ τινος ἡ θεὰ ἀποτελεῖ καλὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πλουσίαν καὶ ποικίλην πεδιάδα περὶ ἣν ἐλίσσειται ὁ Σηκουάνας, ὅστις, ῥέων, φέροι εἰς τὴν πρωτεύουσαν τὰ προϊόντα τῶν εὐφορωτέρων ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας.

Ὁ Bernardin de Saint-Pierre ὅτε μὲν ὑπῆγγαινε νὰ καθήσῃ ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου ἐγκαταλελειμένος εἰς τὴν μυστικὴν γοητείαν θαύσιας σκέψεως καὶ γλυκειάς μελαγχολίας· ὅτε δὲ ἐβάδιζε πρὸς τὸ δάσος Senart καὶ ἀφίνετο εἰς τὴν ἔμπνευσιν τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ φαντασίας, διερχόμενος τοὺς χειμάρρους καὶ τὰς ἀγρίας θέσεις αἵτινες τῷ παρουσιάζοντο. Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη τῷ παρέιχε μοναδικὸν θέληματρον. Ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε τοὺς μαῦρους κρημνοὺς καὶ τὰς σιωπώσας ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς ἐν αἷς τοσάκις εἶχε μελετήσῃ τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, καὶ εὐχαριστήσῃ τὴν πρὸς τὴν μοναξίαν κλίσιν του. Στρεφόμενος τυχὸν εἰς τερπνὴν κοιλάδα περιβοηομένην ὑπὸ διαυγοῦς βράκος, ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκετο ἐν τῇ νήσῳ τῆς Γαλλίας, παρὰ τὴν ὄχθη τῶν Λατανιέρων· ἐὰν ἀνέβαινε εἰς ἄλλος παλαιῶν δένδρων δι' ὧν διέκρινε τὴν κορυφὴν κωδωνοστασίου χωρίου τινός, ἐφαντάζετο ὅτι ἦτο πλησίον τῶν βράχων τοῦ Λουδοβικείου λιμένος, καὶ ὅτι διέβλεπε τὴν ἐκκλησίαν τῶν Βουκίτρων· τέλος, ἐὰν ἀπῆντα δύο καλύβας ποιμενικᾶς, οὐχὶ πολὺ ἀφεσώσας ἀλλήλων, ἐπίστευεν ὅτι ἔβλεπε τὰς κατοικίας τῆς Μαργαρίτας καὶ τῆς κυρίας Λατούρ· καὶ ἡ ἠχὼ αἴφνης ἀπαντῶσα εἰς τὰς κραυγὰς τῶν ὑλοτόμων ἢ τῶν ποιμένων, τῷ ἐφαίνετο ἐπαναλαμβάνουσα τὰ προσφιλῆ ὀνόματα Παῦλος, Βιργινία.

Ἡμέραν τινα φθινοπώρου, καθ' ἣν ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἀνήγγελλεν αἴθριον οὐρανὸν καὶ ὠραιοτάτην αὐγὴν, ὁ Bernardin de Saint-Pierre, φερόμενος ἐκ τοῦ λαμπροῦ θεάματος ὅπερ προὔτιθετο νὰ περιγράψῃ, ἐξέρχεται τοῦ χωρίου Eliolle καὶ εἰσδύει εἰς τὸ δάσος χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰς ἀτραποὺς ἃς τυχαίως διήρχετο. Ὅθεν ἀφ' οὗ περιεπάτησεν ἐπὶ τινος ὥρας, θελήσας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον ἵνα παρευρεθῆ εἰς τὸ πρόγευμα, εἰς ὃ τακτικῶς συνήρχοντο πάντες οἱ συγκαταικούντες ἐκεῖ, καὶ μὴ εὐρίσκων πλέον τὸν δρόμον, περιεπλέχθη διὰ περιστροφῶν ἀνεπαίσθητως ὡς ἐν λαβυρίθῳ ἀδιεξέδῳ. Ἐνόησε τότε ἐκ τῆς τροπῆς τῶν σκιῶν πόσον ἡ ἡμέρα εἶχε προβῆ· καὶ, ταχύνας τὸ βῆμα, ἔφθασε τέλος εἰς τὸν δρόμον, ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, εἰς τὴν δημοσίαν ὁδὸν, ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἀπόψεως τῆς ὁποίας ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε πολὺ ἀκόμη νὰ περιπατήσῃ ἕως

οὐ φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους.—Ὁ κόπος καὶ ἡ πείνα ἐβράδυναν τότε τὸ ἀβέβαιον βάδι-
σμά του, καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ καθήσῃ ὑπὸ
ἀμφιλαφῆ δρυῖν, περὶ ἣν ἐξετείνετο ὠραία χλόη.

Ἐνταῦθα ἐπ' ὀλίγον ἀναπαυθεὶς, ἔμελλε ν' ἀ-
ναλάβῃ τὸν δρόμον ἐγκαταλιπόμενος εἰς τὴν τύ-
χην, καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κυρίαν ὁδόν, ἥτις
τῷ ἐφαίνετο διερχομένη διὰ τὸ δάσος, ὅτε αἴ-
φνης ἤκουσε μακρόθεν ἤχου ἰσχυροῦ κυνηγῶν, καὶ
πολλὰς ὑλακὰς κυνῶν, προσερχομένων ὅπου εὐ-
ρίσκετο. Περιέμεινε λοιπὸν νὰ διέλθῃ ἐγγύθεν κυ-
νηγός τις, παρ' οὗ νὰ μάθῃ τὸν δρόμον, καὶ ὅ-
πως λάβῃ τι πρὸς ἀναψυχὴν. Οὐδ' ἠπατήθη εἰς
τὴν προσδοκίαν, διότι ἔφθασαν ἀμέσως ἐκεῖ τι-
νες πρόσκοποι καὶ κυναγωγοὶ τῶν θηρευτῶν· οὗς
καὶ ἠρώτησε τίς ὁ εἰς Etiolle ἄγων δρόμος. Ὡ!
ἀπέχει παρά πολὺ, ἀπαντᾷ εἰς ἐξ αὐτῶν· καὶ
διὰ τὴν ὑπάγῃς ἐντεύθεν εἰς τὸν τόπον περὶ οὗ
ἔρωτᾷς, πρέπει νὰ διατρέξῃς τοῦλάχιστον δύο
λεῦγας.—Δύο λεύγας! λέγει αὐτός. Ἐγὼ δὲν
θὰ δυνθῶ νὰ τὰς διέλθω ἐὰν δὲν εὐαρεστηθῆτε
πρῶτον νὰ μοὶ δώσητέ τι ἵνα ἀναλάβω τὰς δυ-
νάμεις μου, ἐξαντληθείσας ἐκ τοῦ καμάτου καὶ
τῆς δίψης.

Ἄμα εἶπεν οὕτω ὅλη ἡ συνοδία τῶν κυνηγῶν,
ἐν οἷς καὶ τινες Μαῦροι οὗς αὐτὸς παρετήρει μετὰ
πολλῆς συγκινήσεως, ἔσπευσαν νὰ τῷ προσενέγ-
κωσιν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ τὸν ἀναψύξῃ. Οὐδεὶς αὐ-
τῶν ἐγίνωσκε τίς ἦτο ἐκεῖνος· ἀλλὰ τὸ σεβάσμιον
πρόσωπόν του, ἡ πολιὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων κα-
ταβαίνουσα κόμη, καὶ ὁ διαπεραστικὸς ἦχος τῆς
φωνῆς του ὅστις ἐφαίνετο ἐπιτάττων ἐν ᾧ πα-
ρεκάλει, ἰσχυρῶς αὐτοὺς συνεκίνησε. Τῷ εἶπον
ὅτι οἱ κυριώτεροι ἰδιοκτῆται τῶν πλησιοχώρων
εἶχον συνενωθῆ πρὸς μεγάλην θήραν ὅπως ἐλευ-
θερώσωσι τὸν τόπον ἐκ τῶν ἀγρίων θηρίων ἅτινα
τὸν ἐλυμαίνοντο· καὶ ὅτι ὅλη ἡ συντροφία ἔ-
φθανε μετ' ὀλίγον ἐκεῖ, ὡς εἰς τόπον γενικῆς
συναθροίσεως.

Ἐν τούτοις ἔφθασαν ὅλοι οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ
ἀκολουθοῦντες αὐτοὺς πολῖται, οἵτινες χαίροντες
διὰ τὴν ἄγρην παρεσκευάζοντο νὰ τὴν ἐορτάσωσι
διὰ γέυματος ἐν ὑπαίθρῳ, οὗ τινος ἡ εὐθυμία διή-
γειρεν ἐτι μᾶλλον τὴν ὀρεξίν των. Οἱ μὲν χαιρε-
τῶσι τὸν σεβαστὸν ἀλλ' ἄγνωστον γέροντα καὶ
ἔρωτῶσιν ἀλλήλους τίς ἦτο· ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῇ
πληροφορίᾳ τῶν κυναγωγῶν τὸν πλησιάζουσι,
τὸν πείθουσι νὰ καθήσῃ μετὰ αὐτῶν, καὶ δὲν
σκέπτονται εἰμὴ πῶς νὰ ἀποδώσωσιν εἰς τὸ γῆ-
ρας τὴν προσήκουσαν εὐλάβειαν· ὅτε νέος τις
κυνηγός, πλούσιος τραπεζίτης τῶν Παρισίων,
φθάσας τελευταῖος ἀπὸ ρυτῆρος ὅπως μετὰ σκη-
καὶ αὐτὸς τῆς διασκεδάσεως ἐκείνης, διαμιάς
γματᾷ, καὶ ἀποκαλυπτόμενος κραυγάζει: «Τίνα
βλέπω ἐνταῦθα! τὸν κύριον Bernardin de Saint-
Pierre!...» Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο πάντες οἱ σύν-
τροφοὶ τοῦ τελευταίου κυνηγοῦ τρέχουσι κύκλω

τοῦ περιφανοῦς ἐρημίτου, μακαρίζοντες ἑαυτοὺς
διὰ τὸ ἀπάντημα. Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσιν οἱ μᾶλλον ἐκ-
πλαγέντες, καὶ περισσώτερον συγκινηθέντες, ἦ-
σαν οἱ παρακολουθοῦντες ὡς μάγειροι τοὺς κυ-
νηγοὺς μαῦροι, οἵτινες πρὸ πολλοῦ διαπρίθοντες
ἐν Γαλλίᾳ εἶχον τοσάκις ἀναγνώσῃ τὸν Παῦλον
καὶ τὴν Βιργινίαν. Οὗτοι κατὰ πρῶτον μένουσι
θεώμενοι μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ αὐτὸν τὸν
Bernardin de Saint-Pierre, τὸν φίλον τῶν μαῦ-
ρων καὶ τὸν εὐγλωττον αὐτῶν ὑπερασπιστήν.
Εἶτα, διαμιάς, δραμόντες πρὸς αὐτὸν, τὸν πε-
ριστοιχίζουσι καὶ περιπτύσσονται· οὐδὲ ὁ σεβα-
σμὸς ὃν οὗτος ἐμπνέει, οὐδὲ ἡ ἀτονία αὐτοῦ ἠ-
δύνατο νὰ τοὺς ἀναχαιτίσῃ. Καταφιλοῦσιν αὐ-
τοῦ καὶ τὰ ἐνδύματα καὶ τὴν κόμην, καὶ ὁ φι-
λάνθρωπος ἐκεῖνος, ἐνῶ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἐ-
νομιζέτο μόνος καὶ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης βοηθείας,
αἴφνης εὐρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ πολυαριθμῶν φι-
λων, οἵτινες τῷ ἐπιδαψιλεύουσι παντοῖα δεῖγ-
ματα σεβασμοῦ· ἐφαίνετο ὡς ἡγεμῶν δι' ἑνὸς
βλέμματος ὀρίζων τὰς τύχας λαοῦ εὐτυχοῦς,
καταγοητευμένου ἐκ τῆς παρούσης του.

Οὐδέποτε διασκεδάσει ὑπῆρξε τερπνοτέρα τῆς
ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ. Ἡ εὐθυμία καὶ οἱ χαριεν-
τισμοὶ ἐνοῦνται μετ' εὐφροσύνης καὶ ζωηρῶν ἐν-
τυπώσεων. Ὁ Bernardin de Saint-Pierre, συναρ-
παγείς ἐκ τῆς ἀγαλλιάσεως τῆς συντροφίας ἐκεῖ-
νης, ἐγκαταλείπεται εἰς ὅλην τὴν ζωηρότητα
τοῦ χαρακτῆρός του. Πᾶν ὅτι λέγει εἶναι λαμ-
πρὸν καὶ ἐκφραστικώτατον! Ὡ πῶς τὰ λόγια
αὐτοῦ ἀμέσως ἐπαναλαμβάνονται. Οἱ μαῦροι
τεθέντες ὀπισθεν αὐτοῦ, διαφιλονεικοῦσιν ἀμοι-
βαίως τὴν τιμὴν τοῦ νὰ τὸν ὑπερατώσιν. Ἀνή-
κει εἰς ἐμὲ, λέγει ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐν τῷ ἐγγύρῳ
ιδιώματι, διότι εἶμαι ὁ πρεσβύτερος καὶ καλοῦ-
μαι Δομίγγος.—Τοιοῦτον ὄνομα, προσέθηκεν
ἕτερος μαῦρος, εἶναι ἐντιμον. Δὲν πρέπει νὰ τὸ
φέρῃ ἢ ὁ ἀγαθὸς μαῦρος, ὅστις πρέπει νὰ ὑπε-
ρετῇ τὸν κύριον ὡς πιστὸς δούλος.—Ἀλλὰ, ὑ-
πολαμβάνει ὁ Δομίγγος, ἡ σύζυγός μου ὀνομά-
ζεται Μαρία, καὶ ὁ κύων μου ὀνομάζεται Πι-
στός... Λέγων δὲ ταῦτα δεικνύει ἕνα τῶν τα-
χυτέρων θηρευτικῶν κυνῶν, εἰς δὲ νεύσας νὰ πλη-
σιάσῃ, λέγει· Ἵπαγε ταχέως νὰ θωπεύσῃς τὸν
ἀγαθὸν ἐκεῖνον γέροντα, καὶ νὰ τῷ φιλήσῃ τὰς
χεῖρας. Αὐτὸς κάλλιστα ὑπερήφισεν ἡμᾶς, τοὺς
πτωχοὺς μαῦρους, ἐναντίον τῶν κακῶν οἵτινες
ἤθελον νὰ μᾶς ἀφανίσωσιν. Ὁ κύων τρέχει ἀμέ-
σως καὶ τίθεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ συγγραφέως
τοῦ Παύλου καὶ Βιργινίας.—Δίκαιον εἶναι, λέγει
εἰς τῶν εὐθύμων νέων τῆς συντροφίας, ὅπως
ὁ Bernardin de Saint-Pierre ἀποπλανηθεὶς εἰς
τὰ δάση ἀπολάυσῃ τῶν θωπειῶν τοῦ Πιστοῦ.—Ὡ
οὐδέποτε θὰ δοκιμάσω εὐχαρίστηται ἀλθροτέ-
ραν καὶ ζωηροτέραν, προσέθηκεν ὁ καλὸς γέρον,
ἀποδίδων εἰς τὸν κύνα ἄλλας τῶσας περιποιή-
σεις. Ἀλλὰ πάντες οὗτοι οἱ ἐγκάρδιοι καὶ χα-

ρίεντες τρόποι, προσέθηκε, δὲν θὰ μὲ κάμωσι νὰ λησμονήσω ὅτι εὐρίσκομαι δύο λεύγας μακρὰν τοῦ Etiolle, καὶ ὅτι ἡ ἀπουσία μου θὰ προξενῆ μεγάλην ἀνησυχίαν εἰς πολλοὺς τῶν ἐκεῖ. Ἐπιτρέψατε, λοιπόν, ἀγαθοὶ μου φίλοι, ν' ἀποχωρισθῶ ὑμῶν ὅπως ὑπάγω νὰ καθησυχάσω ἐκείνους οὕς τὴν πρῶταν ἀφῆκα εἰς τὸν πύργον. Ἡ ἐνταῦθα συνάντησις, ἧς θὰ διατηρῶ μακρὰν καὶ εὐγνώμονα μνήμην, μοι ἀπέδωκεν ἐντελῶς τὰς δυνάμεις μου, ὥστε νὰ ἐπιχειρήσω τὴν ὁδοιοποίησιν. Παρακαλῶ μόνον νὰ μὲ συνοδεύση τις ἔχων γνώσιν τοῦ δάσους, ὅπως μὴ ἀποπλανηθῶ ἐκ νέου.—Ἰδοὺ ὁ ἵππος μου, ἀπαντᾷ εἰς τῶν κυνηγῶν καὶ ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς τὴν πορείαν.—Ὅχι, προσθέτει ἕτερος ἔχω τὸ ὄχημά μου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Melun, θὰ στείλω νὰ τὸ πάρω, καὶ θὰ σᾶς συνοδεύσω μέχρι τοῦ πύργου Etiolle.—Δὲν χρειάζεται οὐδὲ ἵππος οὐδὲ ὄχημα, λέγει μετὰ πολλῆς ζωηρότητος μαυρός τις. Ἡμεῖς ἔχομεν ἰσχυροὺς βραχιόνας ἵνα φέρωμεν τὸν ἄξιον φίλον μας. Θέλομεν νὰ τῷ ἀποδείξωμεν ὅτι μετὰ τῶν μαύρων εὐρίσκεται πλεόν ἢ εἰς Δομίγγος. Πάραυτα κόπτουσι διαφοροὺς κλάδους δένδρων, καὶ κατασκευάζουσι φορεῖον ἐφ' οὗ ἀπλόνουσι χλόην, καὶ ἐπισκομοῦσιν αὐτὸ μετὰ πολλῶν φυλλωμάτων ἀναθέτουσι τὸν Bernardin de Saint-Pierre καὶ βαστάζοντες αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων κάμνουν ν' ἀντηχήσῃ τὸ δάσος ἐκ τῶν φαιδρῶν αὐτῶν ἀσμάτων καὶ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐπευφημιῶν ὅλης τῆς θηρευτικῆς συντροφίας, ἧτις ἐν τῇ ὥραίᾳ ταύτῃ εἰκόνη καθορᾷ τὸν ἐπίχαριν συγγραφέα τῶν κατὰ Παῦλον καὶ Βιργινίαν.

Ἐν τούτοις, ὡς αὐτὸς εἶχε προῖδη, οἱ ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Etiolle μεγάλως δι' αὐτὸν ἀνησυχούν, διότι οὐ μόνον ὁ περικλεῆς καὶ τοῖς πᾶσιν ἀγαπητὸς γέρον δὲν εἶχε παρακαθήσῃ εἰς τὸ πρόγευμα, ἐν ᾧ οὐδέποτε εἶχε λείψῃ, ἀλλ' οὐδὲν εἶχε γνωσθῆ περὶ αὐτοῦ, εἰ καὶ ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. Μάτην οἱ κύριοι τοῦ πύργου, καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτῶν, εἶχον εἰς ὅλα τὰ πέριξ ἐπιμελῶς τὸν ἀναζητήσῃ. Ἄλλο δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μάθωσιν ἢ ὅτι τὴν πρῶταν εἶχε διαβῆ τὸ χωρίον καὶ ἐμβῆ εἰς τὸ δάσος. Βεβαίως, ἔλεγον οἱ μὲν, θὰ περιεπλανήθη, διότι εἶναι πολλὰ καὶ λίαν δυσγνώριστοι αἱ διάφοροι ἀτραποὶ αἵτινες διαπερῶσι τὸ δάσος!—Ἰσως, ἔλεγον ἄλλοι, τὴν στιγμὴν ταύτην εὐρίσκεται κεκμηκῶς ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τῆς αἰτιτίας!...—Ἀρκεῖ, ἄλλος ὑπελάμβανε, νὰ μὴ ἀπνητήθη ὑπὸ ἀγρίου τινὸς θηρίου ἢ πληγωμένου ἀγριοχοίρου.—Μὲ κάμετε νὰ τρέμω, προσέθηκεν ἡ δέσποινα τοῦ πύργου ἄς κινήσωμεν ὅλοι μὴπως τὸν ἀπαντήσωμεν, ἀποφασισμένοι νὰ μὴ ἐπιστρέψωμεν εἰμὴ ἀφ' οὗ τὸν εὐρωμεν.

Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ, κύριοι, ὑπνέται, κινουὺν ὅλοι δικαιοῦμενοι πρὸς διαφόρους διευ-

θύνσεις, ἄλλοι ἐντεῦθεν ἄλλοι ἐκεῖθεν τοῦ δάσους, πρὸς γενικὴν ἀναζήτησιν ἄλλα μὲν προεχώρησαν εἰς τινὰς ἀτραποὺς, ἰδοὺ μακρόθεν βλέπουσιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς Etiolle τοὺς ἐν θριάμβῳ προσερχομένους. Κατὰ πρῶτον πάντες κυριεύονται ὑπὸ πολλῆς ἀνησυχίας, διότι βλέποντες τὸν Bernardin de Saint-Pierre φερόμενον ἐπὶ φορεῖου, τὸν ὑποθέτουσι πληγωμένον, ἡμιθανῆ, ἢ καὶ νεκρόν. Προσεγγίζουσι τρέμοντες καὶ φοβοῦνται καὶ νὰ ζητήσωσι πληροφορίας. Ἄλλα ταχέως αἱ εὐφρόνουσι κραυγαὶ τῶν μαύρων καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ σεβαστοῦ αὐτῶν φίλου ἐξωγραφημένη εὐχαρίστησις ἐμποιοῦσιν εἰς τὴν ψυχὴν ὅλων τῶν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ πορευομένων τοιοῦτον αἶσθημα χαρᾶς, ὅποιον δυσκολώτατον θὰ ἦτο νὰ ἐκφράσῃ τις. Καὶ αὐτὸς, συγκεκινημένος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ προφέρῃ λέξιν, διὰ χειρονομιῶν ἐπιχειρεῖ νὰ βεβαιώσῃ αὐτοὺς ὅτι οὐδὲν ἀπευκατὸν συνέβη, δεικνύων τοὺς καλοὺς ἐκείνους μαύρους ὅλους καθύγραους ἐκ τοῦ ἰδρώτους, οἵτινες εἰς οὐδένα ἠθέλησαν νὰ παραχωρήσωσι τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ τὸν φέρωσι τοιοῦτοτρόπως βαστάζοντες ἐπὶ δύο δλοκλήτους λεύγας, καὶ οἵτινες τέλος τὸν ἔφερον εἰς τὸν πύργον τοῦ Etiolle, ὅπου ἔδραμον πάντες οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, διὰ τὸ πρωτοφανὲς καὶ συγκινητικὸν θέαμα.

Ὁ Bernardin de Saint-Pierre ἐνισχυθεὶς τότε διηγήθη τὰ κατὰ τὴν ἐκδρομὴν αὐτοῦ συμβάντα καὶ δὲν ἐχρειάσθησαν πολλοὶ λόγοι ἵνα τύχῃ συγγνώμης διὰ τὴν μεγάλην ἀνησυχίαν ἣν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς φίλους του. Ἀφ' οὗ δὲ ἔκαμε νὰ ἀναπαυθῶσιν οἱ μαῦροι οἵτινες θὰ προσεβάλοντο ἂν ἄλλη τοῖς προτεινέτο ἀμοιβή, ὡμολόγησε πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἱκανοποιήσεων ἃς ὤφειλεν εἰς τὴν περὶ Παύλου καὶ Βιργινίας συγγραφὴν του, οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ συγκριθῆ πρὸς ἣν αὐτοὶ τῷ ἐπροξένησαν καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ τῷ καταλίπωσι τὸ φορεῖον ἐκεῖνο ὡς τὸ φίλτατον μνημεῖον τῆς δόξης αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ πολλάκις αὐτὸς ἔδειξεν εἰς τοὺς νέους λογίους οἵτινες ἐζήτουν νὰ τὸ ἴδωσι, λέγων αὐτοῖς: «Πῶς νὰ φοβηθῆ τις τὰς πρὸ τοῦ Παρνασσοῦ ἀκάνθας, ἢ τὸ μῆκος καὶ τὸν κάματον τῆς ὁδοῦ, ὅταν ἐλπίζῃ ποτὲ νὰ ἀναπαυθῆ ὑπὸ ὁμοιον φύλλωμα!»

Ἀξιοματικὸς τις ἐκ Γερμανίας εἶδε μὴν ἐξερχόμενον ὁπῆς τινος, ἔπειτα εἰσελθόντα καὶ πάλιν ἐκβάντα, σύροντα δὲ κατόπιν ἐξω αὐτῆς γέροντα ἄλλον μὴν. Ἐπειτα ὁ πρῶτος καὶ τρίτος ἄλλος περιελθόντες τὸ δωμάτιον συνέλεξαν ὅσα ψιχία ἠδυνήθησαν πεσόντα πρὸ ὀλίγου ἐκ τῆς τραπέζης, καὶ ἔφερον αὐτὰ πρὸς τὸν δεύτερον, ὅστις βεβαίως ἦτο τυφλὸς, ὡς συρόμενος κατόπιν, καὶ

πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῶν τέκνων τοῦ τοιοῦτοτρόπου, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἐτρέφετο. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἀνοιχθείσης αἰφινιδίως τῆς θύρας τοῦ δωματίου, τὰ ζώφια ταῦτα οὐδαμῶς ἔσπευσαν ἵνα κρυβῶσι, πρὶν ἀσφαλισθῆ ὁ τυφλὸς αὐτῶν πατήρ. Ὅποιον διδασκατικώτατον μάθημα πρὸς τοὺς ἀχαρίστους υἱούς!

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἡμῖς αἰὼν εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῆς εὐρέσεως τῆς τυπογραφίας, ἡ δὲ Βουλγάτα καθὼς καὶ ἡ Π. Διαθήκη ἐν τῇ πρωτοτύπῳ γλώσσῃ εἶχον πολλάκις ἐκδοθῆ, καὶ οὐδεμία εἰσέτι εἶχε γίνεαι ἐκδοσις τῆς Κ. Διαθήκης ἐν πρωτοτύπῳ μόνον δὲ ὀλίγιστα καὶ μικρὰ ἀποσπάσματα ταύτης ἰδημοσιεύθησαν περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΕ' αἰῶνος ὡς παραρτήματα ἄλλων βιβλίων.

Ἡ πρώτη δὲ πλήρης τῆς Κ. Διαθήκης ἐκδοσις ἐστὶν ἡ παρὰ τοῦ Καρδινάλιου καὶ ὑπουργοῦ τῆς Ἰσπανίας Φραγκίσκου Ειμένεζ de Cisneros ἐν ἔτει 1514 γενομένη καὶ δημοσιευθεῖσα ὡς ἕκτος τόμος τοῦ ὅλου συγγράμματος μετὰ τῆς λατινικῆς μεταφράσεως* οἱ δὲ λοιποὶ τόμοι τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος, οἱ περιέχοντες τὸ ἑβραϊκὸν πρωτότυπον τῆς Παλαιᾶς, ἐξεδόθησαν μετὰ ταῦτα μέχρι τοῦ 1517, ὀλίγους δηλ. μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Καρδινάλιου τούτου· ὁ δὲ Πάπας Λέων ὁ Ι' ἐνέκρινε καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἐκδοσιν ταύτην διὰ Βούλλας τῇ 22 Μαρτίου 1520· μόλις δὲ μετὰ δύο ἔτη ἐγένετο τὸ ὅλον σύγγραμμα γνωστὸν ἔξω τῆς Ἰσπανίας. Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐκδοσιν εἰργάσθησαν πλὴν τοῦ Καρδινάλιου ὁ λόγιος Ἕλληνας Δημήτριος Δούκας, ἐκ Κρήτης, καὶ Ἰσπανοὶ τινες. Ἡ ἐκδοσις δ' αὕτη ἐπινομάσθη κομπλουτανή, ὡς γενομένη ἐν τῇ πόλει Complutum (τὸ λατινικὸν ὄνομα τῆς πόλεως Ἀλκάλας), καὶ ἔστι συνήθως γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα κομπλουτανὴ πολύγλωσσος· ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἐκδόσει ἐτυπώθη τὸ ἑλληνικὸν κείμενον μετὰ τῆς λατινικῆς Βουλγάτας· ἐτυπώθη δὲ κατὰ ἑλληνικὰ χειρόγραφα δέκα περίπου τὸν ἀριθμὸν, περιέχοντα τὸ σύνθημα κείμενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἅτινα, ὡς οἱ ἐκδόται ἐν τῷ προλόγῳ αναφέρουσιν, ἐστάλησαν εἰς αὐτοὺς παρὰ τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ Ι'. Ἐξετυπώθη δὲ ἐν ταύτῃ τῇ κομπλουτανῇ ἐκδόσει τὸ ἑλληνικὸν κείμενον ἄνευ πνευμάτων καὶ τόνων.¹

Ἡ ΔΡΥΣ ΚΑΙ Ὁ ΔΕΡΒΙΣΗΣ

Τὸ μέγεθος τῶν διαφορῶν καρπῶν εἶναι ἐπὶ τοσοῦτον ἄνισον, ὥστε ἀπορεῖ τις ὁσάκις ἐκ τοῦ

καρποῦ, τοῦ ζυγίζοντος ἐνίοτε καὶ ὑπὲρ τὰ 30 χιλιόγραμμα, καταβαίνων τὴν κλίμακα τοῦ σχετικοῦ μεγέθους, φθάνει εἰς τὸν μόλις δρατὸν καρπὸν τινῶν νάνων σιτηρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν σπερμάτων τοῦ καρποφόρου κόκκου (*Coccos nuceifera*) καὶ ἄλλων ἔτι μεγαλύτερων, μεταβαίνει εἰς τὰ ὡς κόνις λεπτότατα σπέρματα τῶν Βεγοριῶν καὶ τοὺς ὄλως ἀοράτους σπόρους τῶν πλείστων ἀκοτυληθόνων. Μὴ λησμονώμεν ὅτι πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν ὁ Πλάστης, καὶ ὅτι πᾶσα τροποποίησις καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχει τὸν λόγον του, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ τοῦ ἀνατολικοῦ εὐτραπέλου μύθου δερβίσης.

Ὁ χαριέστατος οὗτος μῦθος ἔχει οὕτω πως: Δερβίσης τις ἐν ὥρᾳ θέρους περιηγούμενος, ἐξηπλώθη χάριν ἀναπαύσεως ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιάν κολοσιαιᾶς τινὸς δρυὸς, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ὑπῆρχεν ἀγρὸς φέρων σικυοειδῆ φυτὰ, οἷον ὑδροπέποντας (καρπούζια), κολοκύνθας παμμεγέθεις κτλ. Ὁ δερβίσης ἐθαύμασε τὸ μέγεθος τῶν καρπῶν ἐκείνων, ἀλλ' εὗρεν ὅτι μεγίστη ὑπῆρχε δυσαναλογία μεταξὺ τῶν μικρῶν καρπῶν τῆς μεγαλοπρεποῦς δρυὸς ἥτις τὸν ἐφιλοξένοι ὑπὸ τὴν σκιάν της, καὶ μεταξὺ τῶν ἐρπόντων κατὰ γῆς σικυοειδῶν, τῶν φερόντων καρποὺς ὀγκωδεστάτους καὶ, οὕτως εἰπεῖν, κολοσιαιῶς· ἐτόλμησε λοιπὸν νὰ ἀποκαλέσῃ τὸν Θεὸν ἀνακόλουθον εἰς τὰ ἔργα του, ὡς μὴ τηρήσαντα ἀναλογίαν μεταξὺ τοῦ μεγέθους τῶν φυτῶν καὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἐξ αὐτῶν παραγομένων καρπῶν· ἀλλ' ἐν ᾧ κατὰ διανοίαν ἐπέκρινε τὸ ἀνακόλουθον τοῦτο ἔργον τοῦ Πλάστου, ἰδοὺ αἴφνης πνεῦμα ἀνέμου συνταράττει κλάδον τινὰ τῆς δρυὸς καὶ ἀποσπᾷ μικρὰν ἐξ αὐτοῦ βάλανον, ἥτις καταπεσοῦσα ἐκτύπησε τὴν ρίνα τοῦ δερβίση. Τότε ἔντρομος ὁ δερβίσης ἠννόησε τὴν ἀσεβῆ βλασφημίαν του, καὶ γονυπετήσας νύχαρίστησε τὸν Θεὸν, ἐπειδὴ δὲν ἔπλασε τοὺς καρποὺς τῶν φυτῶν ἀναλόγως τοῦ ὕψους καὶ τῆς ῥωμαλεότητος τοῦ κορμοῦ των· διότι ἐὰν ἡ δρυς, ὡς μέγα δένδρον, ἔφερε καὶ καρποὺς μεγαλύτερους τῶν κολοκυνθῶν, ἡ πεσοῦσα ἐπὶ τῆς ρίνος του βάλανος ἔμελλε νὰ κατασυντρίψῃ τὴν κεφαλὴν του.¹

ΤΟ ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑ ΔΕΝ ΦΕΡΕΙ ΟΝΕΙΔΙΟΣ

Παρουσιάσθησαν ποτὲ εἰς τὸν Ἴόνσωνα, πρόεδρον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἀντιπρόσωποι τῆς συντεχνίας τῶν ραπτῶν. Ἦσαν πεντήκοντα· ὁ δὲ πρόεδρος, ὑποδεχόμενος αὐτοὺς, εἶπε τὰ ἐπόμενα (ὡς γνωστὸν, ὁ Ἴόνσων ἦτο ποτὲ ράπτης): «Οὐδόλως πρέπει νὰ ἐντροπώμεθα διὰ τὸ ἡμέτερον ἐπιτήδευμα, εἴτε ράπτται ἂν εἰμῶθα, εἴτε ὑποδηματοποιοὶ, εἴτε σιδη-

1. Ἐστραχ. ἐκ τῆς ἔργ. εἰς τὴν Κ. Διαθήκην ὑπὸ Ν. Δρακίδη.

1. Ἐρραβὸς. ἐκ τῶν Γεωγραφικῶν τῶν τῶν Ὁ. Ὁραβάνου.